

Kyra Rutgers & Matthieu Slee

Verspilde Liefde

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest
Foto omslag: © Milenko Dilas | Dreamstime.com

ISBN 978-94-6204-149-3

1^e druk 2015
2^e druk 2016 (licht gewijzigd)

© 2016 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

© 2016 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden veelvuldig en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

“Het spijt me, Roos. Ik zie ons huwelijk niet meer zitten. Het is beter dat ik er nu een punt achter zet, dat wij er nu een punt achter zetten. Nu kan het nog.”

Roos kijkt haar verloofde verbijsterd aan, ze had hem dus toch goed begrepen. “Dat méén je niet,” roept ze. “Is dit een grap? Ik begrijp niet wat je...” Ze is perplex. Meent René dit nu echt? Wil hij aan de vooravond van hun huwelijk werkelijk alles weggooien wat ze de afgelopen twee jaar hebben opgebouwd? “Hoezo, je vindt dat we ermee moeten stoppen? Waarom? Heb ik iets verkeerd gedaan?” De paniek in Roos’ stem is onmiskenbaar.

“Waarom moet bij jou toch altijd alles een reden hebben?” snauwt René. “Ik wil gewoon niet verder met je!”

Vanaf het moment dat Roos die ochtend wakker was geworden, had ze gevoeld dat er iets mis was. René had het bed al verlaten en dat was nooit eerder gebeurd. Als hij bij haar sliep, dan bleef hij liggen tot zij het ontbijt had gemaakt en koffie had gezet. Snel had Roos die ochtend zijn witte sportshirt aangetrokken, dat veel te groot was voor haar frêle lichaam. Ze had René op de tweezitsbank in de woonkamer aangetroffen; somber voor zich uit starend. De overvolle asbak was haar niet ontgaan en ze had zich direct gerealiseerd dat hij die ochtend heel vroeg moest zijn opgestaan.

Nu weet ze waarom...

René pakt een nieuwe sigaret uit het pakje en schuift de gebloemde kussentjes naast hem opzij. “Kom eens hier,

Roos,” zegt hij, terwijl hij met zijn hand een gebaar maakt dat ze naast hem moet komen zitten. Zodra ze heeft plaatsgenomen, legt René zijn sigaret in het gleufje van de asbak en neemt haar gezicht tussen zijn handen. “Het is echt niet het eind van de wereld. Jij vindt heus wel een ander. Een leuke meid als jij...”

Roos schudt zich los. “Maar ik wil helemaal geen ander. Wat is er toch met je?”

René kucht. “Ik wil niet met je verder. Hoe vaak moet ik dit nog herhalen?”

Roos’ ogen vullen zich met tranen. Over zes weken zouden ze elkaar het jawoord geven. Wat bezielt hem? Waarom doet hij haar dit aan? Ze heeft de vraag niet uitgesproken, maar het is alsof René haar gedachten heeft geraden. “Mensen kunnen van mening veranderen.”

“Maar waarom? Wat is er... Nee, dit kan niet. Dit mag je me niet aandoen.”

René kijkt haar stoïcijns aan, alsof ze een vreemde voor hem is. “Zijn het de zenuwen?” vraagt ze. Het komt immers vaker voor dat mannen last krijgen van koudwater-vrees. Hoeveel verhalen heeft ze daar niet over gelezen in al die vrouwenbladen?

Ze slaat haar armen om René heen en ruikt het vertrouwde aroma van zijn aftershave, Bleu de Chanel. “Lieverd, ik begrijp je angst,” fluistert ze in zijn oor. “Ik ben ook nerveus, maar het komt allemaal goed. We houden van elkaar.”

René maakt zich ruw van haar los. Roos schrikt. Haar hoofd duizelt en het ergste schiet door haar hoofd. “Heb je een ander?”

“Nee, natuurlijk niet. Doe niet zo hysterisch! Ik zit hier al wekenlang tegenaan te hikken, maar ik had geen zin in een scène. En ik vond het echt te lullig om het per sms uit te maken. Nou, hier zit ik dan. Nu weet je het.”

Roos gelooft haar oren niet. Zei hij echt *scène*? Hoe verwachtte hij dan dat ze zou reageren? Juichend? Gisteravond verkeerde ze nog in de veronderstelling dat ze met haar aanstaande echtgenoot naar bed ging. Toen hun lichamen samensmolten, fluisterde hij lieve woordjes in haar oor, en nu zet hij haar doodleuk aan de kant. En dan spreekt hij van een scène? En hoezo, wilde hij het niet per sms uitmaken? Dat hij dat überhaupt had overwogen!

Sussend zegt René: “Het spijt me, moppie. Ik denk dat we nog even van het leven moeten genieten voordat we ons settelen, andere mensen ontmoeten. Wie weet, misschien dat we over een paar jaar de draad wel weer kunnen oppakken.”

Roos kijkt naar René, probeert iets te herkennen van de man die haar zo lief is, maar hij lijkt van gedaante te zijn veranderd. Alles doet haar zeer. Haar schouders, haar nek, haar benen. Hij heeft alles kapotgemaakt. In haar keel vormt zich een prop. Haar neus loopt. Ze proeft de zoute tranen op haar lippen. “Hoe kun je me dit nu aandoen?” Ze klinkt bijna smekend, dan verandert haar toon. “Je wilt nog even genieten? Waarvan? Andere vrouwen?”

“Ik heb veel aan mijn hoofd, Roos. De sportschool begint ook net lekker te lopen. Dit is niet het moment om alles overhoop te halen. Ik heb nu geen behoefte aan een relatie, laat staan dat ik wil trouwen.”

Roos staart hem aan. Alle boze woorden die ze wil uit-

schreeuwen blijven haken in haar keel. De tranen rollen langs het groefje van haar neusvleugel naar haar kin. Dan zegt ze resoluut: “Ik wil dat je gaat.”

René kijkt haar verbaasd aan. “Hè?”

Roos wijst naar de deur. “Ik wil dat je nú gaat.”

René staat op, pakt zijn sportschoenen en loopt naar de deur. “Mag ik mijn shirt?” Hij wijst met zijn vinger naar het sportshirt dat Roos aan heeft.

Weifelend trekt Roos het shirt uit en werpt het naar hem toe. Ze kruist haar armen voor haar borsten.

René trekt het shirt over zijn hoofd. Met de deurklink in zijn hand draait hij zich om. “Geloof me, ik...”

“Ga weg,” valt Roos hem in de rede. “Ik kan je niet meer zien. Niet nu.”

HOOFDSTUK 2

“Ach Roos, er is meer vis in de zee. Wees blij dat je van die vent af bent. Je bent nog jong en misschien sla je uiteindelijk wel een van die leuke dokters aan de haak waar je elke dag mee werkt. Een goedbetaalde dokter is natuurlijk een veel betere vangst dan zo’n opgeblazen sportschooljongen.”

Roos kijkt haar vriendin verbijsterd aan. Na Renés vertrek had zij, wie-weet-hoelang, wezenloos op de bank voor zich uit zitten staren. Daarna had ze Patricia gebeld. Ze had iemand nodig om mee te praten en haar hartsvriendin was direct naar haar toegekomen.

Vanaf het moment dat René zijn dramatische mededeling had gedaan, bleef het spoken in Roos’ hoofd. Toen ze het pak melk op het aanrecht aantrof, zag ze voor zich hoe René daar eerder die ochtend uit gedronken moest hebben. Met het pak aan zijn mond. Ze had er altijd een hekel aan gehad als hij dat deed, maar nu wilde ze niets liever dan dat hij bij haar was, en uit het melkpak dronk.

Roos’ ogen zijn rood van de tranen die ze de afgelopen uren heeft vergoten. Ze kan maar niet begrijpen waarom René haar dit aandoet. En uitgerekend haar beste vriendin doet nu voorkomen alsof haar relatie maar weinig voorstelde. Alsof het om zomaar een vriendje gaat in plaats van om de liefde van haar leven. Verontwaardigd zegt ze: “Ik begrijp niet dat je dat zegt. Ik zou nota bene gaan trouwen met die opgeblazen sportschooljongen, zoals jij hem noemt.”

Roos krijgt opnieuw een brok in haar keel. Zachtjes voegt ze eraan toe: “Ik dacht dat jij zo gesteld was op René? Jij zei toch altijd dat we voor elkaar geboren waren, dat ik enorm met hem bofte?”

Patricia haalt haar schouders op. “Sorry hoor. Ik probeer je alleen maar op te beuren. Natuurlijk vond ik René een aardige vent, maar je weet hoe die kerels zijn. Als puntje bij paaltje komt, zijn ze te laf en gaan ze ervandoor. Jij vindt heus wel weer een ander. Er lopen daarbuiten genoeg knappe mannen rond. Daarover gesproken, ik vertelde je toch over mijn nieuwe baan op dat reclamebureau? Nou, mijn nieuwe baas is me toch een kanjer...”

Roos gelooft haar oren niet. Juist nu, op het moment dat ze de steun van Patricia meer dan ooit nodig heeft, begint haar vriendin over een of andere vent die ze op kantoor heeft ontmoet. Heeft ze zich dan in iedereen vergist? Stelt haar vriendschap met Patricia net zo weinig voor als haar verlovings met René? Tevergeefs vecht ze tegen de opkomende tranen.

Het ontgaat haar vriendin niet. Haastig zegt Patricia: “Ach, sorry lieverd. Wat ben ik toch lomp. Jij zit midden in de ellende en dan begin ik over...” Ze wil opstaan van de bank om naar Roos toe te lopen, maar die gebaart dat ze kan blijven zitten.

Geforceerd opgewekt zegt Roos: “Nee, je hebt gelijk. Ik moet me niet zo aanstellen. René is inderdaad een waarde-loze vent en misschien ben ik beter af zonder hem. Het is alleen...” Haar stem hapert. “...zo plotseling.” De tranen stromen over haar wangen.

Nu staat Patricia wel op. Ze omarmt haar vriendin. “Toe

meisje, ik weet het, het is moeilijk. Maar ik meen het als ik zeg dat jij uiteindelijk iemand zult ontmoeten die écht voor je gaat.”

Roos knikt en glimlacht door haar tranen heen. “Genoeg gejangt. Vertel! Hoe bevalt je nieuwe baan en hoe zit dat met die kanjer waar je het over had?”

Patricia neemt een slok van haar wijn, steekt een sigaret op en gaat er eens goed voor zitten. “Dat reclamebureau is zó gaaf! Niks oubollig gedoe, maar allemaal trendy types. Écht iets voor mij. Weet je waar ze hun jaarlijkse bedrijfsuitje vieren? Saint-Tropez! Heel wat beter dan een dagje Efteling, hè?”

Roos moet toegeven dat Patricia inderdaad het type is voor een dergelijke omgeving. Patricia is beeldschoon, lang, slank en ongelooflijk sexy.

Roos weet uit ervaring dat haar vriendin voor veel mannen onweerstaanbaar is. Als ze uitgaan of samen een terras pakken, is Patricia een ware mannenmagneet. Maar al te vaak voelt Roos zich op dergelijke momenten een muurbloem. Onzin, dat weet ze zelf ook wel, maar in gezelschap van haar vriendin is ze geen partij.

“Alex is een ongelooflijk lekker ding,” gaat Patricia onverstaanbaar verder.

“Alex?” vraagt Roos die de laatste seconden van Patricia’s verhaal heeft gemist.

“Ja, wel opletten, hé. Alex, de copywriter. Lange goedgebouwde vent met donkere ogen en gitzwart haar. Hij lijkt wel een filmster! En... niet onbelangrijk, hij verdient goed, rijdt in een prachtige Alfa Romeo én hij is vrijgezel.” Roos glimlacht zonder vreugde. Ze vindt Patricia een

schat en gunt haar oprecht een prachtige romance, maar haar hoofd staat nu echt niet naar amoureuze escapades. “Zou hij een vriendin hebben?”

Patricia kijkt Roos verbaasd aan. “Hè? Ik zeg toch net dat hij vrijgezel is.”

“Eh... nee. Ik bedoel René. Hij zegt van niet, maar zou hij soms iemand anders hebben ontmoet? Dat zou toch kunnen?”

“Natuurlijk kan dat, dat gebeurt zo vaak. Maar als hij zegt dat...”

“Misschien wilde hij me niet nóg meer kwetsen. Ik moet het weten, Patricia. Ik moet weten wat er is gebeurd, want ik kan niet geloven dat iemand van de een op de andere dag geen gevoelens meer heeft. Kun jij niet met hem praten? Ja jij,” benadrukt Roos als ze het gefronste voorhoofd van haar vriendin ziet. “Jij kent hem al net zolang als ik. Toe nou, Patries, je bent mijn beste vriendin.”

“Nou vooruit,” klinkt het weinig enthousiast. “Ik werk nu toch in Amsterdam, dus zo ver is het niet. Ik ga morgen in mijn lunchpauze naar hem toe.”

“Als je dat zou willen doen, heel graag. Ik moet nog één keer met hem praten, Patricia,” klinkt het smekend. “Het kan niet zomaar over zijn.”

* * *

René schrikt op als de deur van zijn kantoortje plotsklaps openzwaait. De ritmische muziek vanuit de aangrenzende trainingszaal zwelt even aan. Een rondborstige roodharige schone, gehuld in een loeistrakke hotpants, hangt over zijn

bureau heen. Haar lange benen rusten op de stoel. Nu de deur zo plotseling is geopend, maakt de vrouw een betrapte indruk. Ze gaat op slag rechtop zitten.

“Hè, Patricia, wat doe jij hier?” vraagt René verrast als hij ziet wie er in de deuropening staat.

“We moeten praten.”

“Eh... Tanja.” Verontschuldigend kijkt René naar de vrouw die tegenover hem zit. Tanja staat op. Ze trekt haar haltertop recht en kijkt Patricia, in wie ze overduidelijk een rivale ziet, vals aan. Dan loopt ze overdreven heupwiegend naar de deur, in de wetenschap dat René haar nakijkt. Zodra Tanja het kantoortje heeft verlaten, sluit Patricia de deur en neemt plaats op de stoel waar zo-even Tanja met de grote borsten nog heeft gezeten.

“Ben je nu alweer aan het flirten? Die meid kroop zowat over je bureau heen.”

René grijnst. “Hoezo? Tanja heeft wat moeite met het voldoen van haar rekening en daarom heb ik haar even binnengeroepen. Ik moet ook eten, toch?”

“Maak dat de kat wijs,” zegt Patricia bits. “Ik heb sterk het vermoeden waarmee ze betaalt, en daarvan kun jij nog geen pakje boter kopen. Je zou beter moeten weten, René. Ik ben echt niet zo naïef als Roos.”

René begint te lachen. “Ik geloof niet dat er ook maar één iemand op deze aardbol rondloopt die denkt dat jij naïef bent, Patricia. Je bent een doorgewinterd loeder dat ernaar streeft zoveel mogelijk mannenharten te breken. De enige die maar niet lijkt te begrijpen hoe jij werkelijk in elkaar steekt is Roos.”

“Een loeder?” klinkt het quasi verongelijkt. “Nou, toen je

vorige maand in mijn bed lag, bedacht je leukere koosnaampjes voor me.”

“Maar toen had je ook veel minder kleding aan,” grijnst René. “Nu ik erover nadenk, misschien moeten we dat binnenkort nog eens overdoen. Maar vertel, je bent hier zeker vanwege Roos?”

“Ja, ik brand van nieuwsgierigheid. Ik wist niet wat ik hoorde toen Roos me gisteren belde. Ik was even bang dat je je schuldig voelde en ons avontuurtje had opgebiecht. Maar je hebt überhaupt niks gezegd, niks uitgelegd. Je hebt haar zomaar gedumpt. Die arme Roos weet niet waar ze het zoeken moet.”

René lacht vals. “Waarom zou ik vertellen dat ik een spannende nacht heb doorgebracht met haar beste vriendin? En maak je maar geen illusies, Patricia. Jij bent echt niet zo bijzonder dat jij mijn enige minnares bent geweest.”

“Maar ik was ongetwijfeld wel de beste!” kaatst Patricia terug. “Genoeg over ons. Vertel! Waarom heb je besloten dat je weer vrijgezel wilt zijn?”

René zucht. “Ik realiseer me dat ik er gewoon nog niet aan toe ben om een verbintenis aan te gaan. Roos is een schat, maar dat huisje-boompje-beestje-gedoe is niets voor mij. Ik word elke dag omringd door mooie gewillige vrouwen en daar wil ik volop van genieten.”

“Nou, daar ben je dan snel achter gekomen. Je weet hoe moeilijk Roos het heeft gehad met het overlijden van haar moeder. Ze heeft zich helemaal aan jou vastgeklampt en dan flik je haar dit.”

“Ja, hoor eens. Ik kan er beter nu een punt achter zetten dan over twee maanden als de bruiloft heeft plaatsgehad,

of niet soms? Na het overlijden van mijn schoonmoeder heb ik Roos zoveel mogelijk gesteund, maar is dat een reden om te trouwen? Bovendien hoef ik me tegenover jou niet te verantwoorden. Roos mag jou dan door en door vertrouwen, jij en ik weten dat je in werkelijkheid helemaal niet zo'n goede vriendin bent."

"Dat weten we nu wel," snauwt Patricia. "Doe me een plezier, bel even met Roos. Leg het uit en doe het dan in hemelsnaam tactvoller dan nu. Ik erger me soms ook kapot aan dat Assepoestergedrag, maar nu heb ik toch echt een beetje medelijden met haar." Patricia staat op en loopt naar de deur. In de deuropening blijft ze even staan en draait ze zich om. "Waarom bel je haar nu niet meteen? Dan heb je het maar gehad en kun je daarna die rooie sloerie weer binnenroepen." Zonder het antwoord af te wachten loopt ze weg.

Geheel tegen zijn gewoonte in pakt René een sigaret. Hij rookt nooit in de sportschool, maar hij kan de behoefte aan nicotine nu niet weerstaan. Hoewel hij totaal geen zin heeft om Roos te bellen, weet hij dat Patricia gelijk heeft. Sommige zaken kun je maar beter zo snel mogelijk afgehandeld hebben. Nadat hij een paar snelle haaltjes van zijn sigaret heeft genomen, pakt René de telefoon en toetst Roos' nummer in.

HOOFDSTUK 3

Zodra de telefoon overgaat, voelt Roos instinctief wie er aan de andere kant van de lijn is. Met bevende hand en een hart vol hoop neemt ze op.

Maar het wordt al snel duidelijk dat René niet belt omdat hij op zijn besluit wil terugkomen. Op zijn eigen onbeholpen manier probeert hij zijn beslissing uit te leggen, maar het blijft bij holle frasen. De vele vragen die Roos heeft, blijven onbeantwoord.

“Had je me niet eerder kunnen zeggen dat je je niet wilde binden?” Ze probeert haar stem niet te verwijtend te laten klinken. “Ik bedoel, vóórdat de uitnodigingen voor onze bruiloft waren verstuurd. Dit is zo gênant.”

René geeft geen antwoord en voor Roos voelt het alsof ze een telefoongesprek voert met een wildvreemde man. “Ik ga echt niet smeken of je verder met me wilt, daarvoor ben ik te trots. Maar ik vind dat ik recht heb op antwoorden, dat je...” Tot haar ergernis voelt ze de tranen achter haar ogen branden. “Wat zeggen je ouders hiervan? Ik neem tenminste aan dat je het verteld hebt.”

René zucht nadrukkelijk, alsof hij zwaar vermoeid is. “Je weet heel goed dat ik me door niemand laat beïnvloeden. Niet door jou en zeker niet door mijn ouders. Ik doe wat ik zelf wil. Het is mijn leven!” Geïrriteerd voegt hij eraan toe: “En ik kies ervoor om niet met je te trouwen, om een punt achter onze relatie te zetten.”

“Dus dit is het?” vraagt Roos. “We kunnen dus zelfs niet als vrienden uit elkaar gaan? Sorry, maar dat kan ik niet

accepteren. Zo mag het niet eindigen.” Dan krijgt ze een ingeving. Als René niet via de telefoon wil praten, kan ze hem misschien wel tot een echt gesprek verleiden als ze ergens op neutraal terrein afspreken. “Laten we naar het strand gaan en dit als volwassen mensen met elkaar uitpraten,” oppert ze.

“Alsof ik dáár nu nog zin in heb!” De woorden komen niet alleen vol ergernis uit zijn mond, hij maakt zelfs een offensieve indruk.

Roos weet niet wat ze hoort. “Heb je dat niet eens voor me over?” De tranen rollen nu over haar wangen. “Je wilt na twee jaar samenzijn gewoon uit mijn leven stappen alsof er niets gebeurd is? Is dat soms de reden dat je al die tijd je appartement in Amsterdam hebt aangehouden? Omdat je twijfelde over ons?”

“Doe niet zo gek, Roos. Je weet dat ik die woning niet wilde opzeggen vanwege mijn werk. Zoek daar in hemelsnaam niets achter. Bovendien weet je dat ik als Amsterdammer eigenlijk niets met Hoorn heb.”

“Goed,” zegt Roos. “Het enige wat ik nu nog van je vraag, is om nog een keer af te spreken zodat we een écht gesprek kunnen voeren. Als zelfs dát je al te veel is, dan vraag ik me af of je al die tijd toneel hebt gespeeld als we het over onze bruiloft hadden. Ik dacht dat jij er net zo naar uitkeek als ik. Hoe kun je nou elke dag verheugd over de bruiloft praten, terwijl je vanbinnen griezelt bij het idee. Al die keren dat je zei dat je van me hield, was het dan allemaal één grote leugen?”

“Doe toch niet zo theatraal. Als jij per se naar het strand wilt, dan gaan we naar het strand.”

Hoewel er weinig enthousiasme in zijn stem klinkt, is Roos opgelucht. Ze weet dat de relatie over is, maar zonder duidelijke antwoorden kan ze niet verder. Ze moet weten waar het is misgegaan. Wat heeft ze fout gedaan?

* * *

Ze zitten in zijn Mercedes op weg naar Schoorl aan Zee. Aan het gezicht van René is duidelijk af te lezen dat hij er geen zin in heeft. Hij is al geen strandmens en met Schoorl aan Zee heeft hij überhaupt niets. Als hij al eens aan de kust wil uitwaaien, dan gaat hij liever naar Zandvoort.

Roos kijkt zijdelings naar hem; ze negeert zijn tegendraadse houding en denkt terug aan zijn romantische aanzoek vorig jaar op Bali. Daar had hij haar onder de sterrenhemel ten huwelijk gevraagd. Wat was ze gelukkig geweest!

Roos kijkt naar de gouden verlovingsring met de drie glimmende steentjes. “De eerste steen staat voor het verleden, de tweede voor het heden en de derde voor de toekomst,” had René gefluisterd toen hij de ring over haar vinger schoof. De hele vakantie spraken ze over een huwelijk onder wuivende palmbomen op een parelwit strand of op een diepgroene sawa. Eenmaal thuis waren de huwelijksplannen vanwege hun beperkte financiële mogelijkheden snel realistischer geworden, maar dat had Roos niets uitgemaakt. En het kon haar ook niet schelen dat de stenen op haar ring geen echte diamanten bleken te zijn. Het enige wat telde was hun liefde. Hoe vaak had ze thuis niet naar de vakantiefoto’s gekeken en zich afgevraagd:

als deze reis al zo mooi was, hoe fantastisch zou de rest van hun leven dan wel niet worden?

De man die nu met een nors gezicht naast haar in de auto zit, lijkt echter in niets op de René uit haar herinnering. Zwijgend zitten ze naast elkaar.

Als de plaats van bestemming is bereikt, weigert René over het strand te wandelen, zoals Roos graag wil. Met tegenzin neemt Roos plaats op de oncomfortabele rotanstoel op het terras van Strandpaviljoen Paal 29. René bestelt voor zichzelf een pils en voor Roos een Chiaretto Bardolino met ijs, haar lievelingsdrankje. René pakt een sigaret en probeert hem te vergeefs aan te steken. Hoewel het een zonovergoten dag is, staat er een vrij harde wind aan zee. Roos schiet hem te hulp. Ze vouwt haar handen tot een muurtje zodat René zijn sigaret kan aansteken. Onder deze omstandigheden lijkt het haast een intiem gebaar.

Terwijl hij inhaleert en zijn blik richting de zee houdt, kijkt Roos naar de mensen die op het strand lopen. Normaal geniet ze van dergelijke kleine geluksmomenten, nu kijkt ze alleen maar. Verliefde stellen lopen hand in hand. Een koppel gluuert toegewijd in de kinderwagen naar hun pasgeboren baby. Een bejaard echtpaar spoort hun poedel aan om achter een stok aan te rennen. Surfers zoeken dat gedeelte van de golf op waar nog meer snelheid te behalen valt. Een moeder moedigt haar dochtertje, een lief meisje met blonde pijpenkrullen, aan om de meeuwen broodkorsten te voeren. Iedereen straalt geluk uit, het lijkt of al deze passanten samenzweren om haar ongeluk te accentueren.

Zenuwachtig frunnikt Roos aan de franjes van haar zomerjurk van Frans broderie en bedenkt hoe ze het gesprek met

René moet beginnen. Ze is bang dat hij weer obstinaat wordt. “Lieverd...” begint Roos. “We moeten écht praten. Het kan toch niet opeens voorbij zijn, dat we elkaar nu niets meer te zeggen hebben?”

“Misschien is dat wel zo,” onderbreekt René haar ruw. “Misschien hebben we elkaar inderdaad niets meer te vertellen.” Hij wenkt naar de ober. Het duurt even voordat de man in de gaten heeft dat René nog een bestelling wil doen. “Het is toch niet te geloven. Ze kunnen goud geld verdienen, maar je gasten keurig bedienen, ho maar. Wat een bijgoochem,” klinkt het chagrijnig.

“Rustig nou maar, hij komt er al aan,” verzucht Roos. Renés Amsterdamse branie die ze altijd zo aantrekkelijk had gevonden, begint haar nu te irriteren.

René bestelt nog een pils en kijkt naar Roos: “Moet jij nog wat drinken?”

De vijandige toon ontgaat haar niet. “Nee, dank je. Ik heb nog.” Roos probeert het gesprek te hervatten. “Vorig jaar heb je me ten huwelijk gevraagd. Ben je dat soms vergeten? En al die heerlijke maanden daarna? Ik niet, hoor. Ik herinner me elke minuut, elke seconde. Wat is er gebeurd? Er móet iets gebeurd zijn. Je weet dat je alles tegen me kunt zeggen, maar dan moet je wel tegen me praten.”

René rolt met zijn ogen en trekt een verveeld gezicht. “Wat wil je nou eigenlijk?” klinkt het agressief. “Waarom moet alles toch altijd een reden hebben?”

De ober zet het glas pils op tafel en kijkt Roos aan met een blik van ‘gaat alles goed?’ Als ze een geruststellend knikje geeft, dreunt de man verder.

“Hoe vaak moet ik het nog zeggen totdat het tot je door-